

'Eidolon'

In de expositieruimte van P/////AKT heeft Daniël Dennis de Wit een parel verstopt. De gelukkige vinder mag hem houden. De parel heeft een geldelijke waarde van tenminste 1000 euro.

Mogelijke verklaring#1

'habitat'

Door het plaatsen van een parel in de witte kubus maakt de kunstenaar vooral een statement over de staat van de kunst tegenwoordig. De parel is een object dat zich normaal bevindt in de beschermde omgeving van een glad, zacht, rond schelpdier. Kunst is tegenwoordig vaak alleen als zodanig herkenbaar binnen zijn historische kille, afstandelijke, witte kubus. Net als de parel is de kunst buiten zijn habitat overgeleverd aan de elementen.

Mogelijke verklaring#2

'geboorte van een meme'

Een *meme* is een begrip uit de memetica en betekent 'een idee dat zich onder informatiedragers verspreidt' (tot nu toe voornamelijk menselijke hersenen), en wordt ook wel omschreven als een besmettelijk informatiepatroon. In meer specifieke termen: een *meme* is een zichzelf vermeerderende eenheid van de culturele evolutie, zoals het gen de eenheid is van de biologische evolutie. Doordat het kunstwerk niet direct zichtbaar is, leunt het bestaan van dit werk vooral op de verspreiding van de informatie om het werk heen. De kunstenaar heeft dit werk vooral bedoeld als een onderzoek naar hoe ideeën (meme) zich verspreiden. Bezoekers die besmet zijn met dit idee kunnen binnen de tentoonstellingsruimte niet zo makkelijk terug naar een 'neutrale' modus. De keuze voor een parel ligt in het feit dat de parel een symbool van de geboorte is: de geboorte van een aanstekelijk idee.

Mogelijke verklaring#3

'fluxus'

Dit werk is een duidelijk voorbeeld van een werk in de traditie van de 'fluxus-groep'. Het kenmerkende aan hun werk was dat het vooral de speelse creativiteit van het publiek probeerde te stimuleren. De kunstenaar refereert met dit werk vooral aan het kinderspel 'verstoppertje', en spoort hiermee de kinderlijke nieuwsgierigheid van de bezoekers aan.

Mogelijke verklaring#4

'onzichtbaarheid'

De kunstenaar onderzoekt met dit werk de werking van de 'witte kubus'. De witte kubus heeft z'n lange bestaan sinds de opkomst van het modernisme vooral te danken aan z'n ogenschijnlijke neutrale positie. De functie van de witte kubus is vooral zo onzichtbaar mogelijk te zijn, om de visualiteit van de kunstwerken voorop te stellen. Door een eveneens nagenoeg onzichtbaar object in de witte kubus te plaatsen probeert de kunstenaar die functie te ondervragen. Naar alle waarschijnlijkheid zullen bezoekers doelgericht op zoek gaan naar de parel. Hierdoor zullen zij scherper naar de ruimte moeten kijken dan voorheen.

Mogelijke verklaring#5

'belang'

Kant definieerde kunst als 'doelmatig zonder doel'. De filosoof Lyotard stelde juist dat de meeste mensen zich niet zo gauw zonder (eigen)belang ergens voor in zullen zetten. Ook kunst ontleent z'n bestaan dus aan belangen. De kunstenaar benadrukt deze eeuwenoude notie door een geldelijk waardevol object te plaatsen in een kunst ruimte, hopen dat hij er bij z'n publiek hebbelijke gevoelens mee op zal wekken.

Mogelijke verklaring#6

'authenticiteit'

Hoewel parels van oudsher natuurproducten zijn, zijn tegenwoordig vrijwel alle parels gecultiveerd. De keuze van de kunstenaar voor een gecultiveerde parel roept in een kunstcontext vragen op aangaande het belang van authenticiteit.

Mogelijke verklaring#7

'Eidolon'

Het woord *Eidolon* in de titel refereert aan een theorie van de Griekse filosoof Democritus (tevens geestelijk vader van de atoom). *Eidolon* was volgens hem een soort damp (onzichtbaar, maar wel degelijk materieel) die vibraties van de atomen doortrilde van objecten naar personen. De vibraties van een object zou via de aangrenzende lucht (ook bestaande uit atomen) doortrillen naar de atomen van zintuigen van mensen. Deze kettingreactie eindigt via de zintuigen bij de atomen van de hersenen. Door dit proces verklaarde Democritus de waarneming. De kunstenaar zinspeelt met deze titel op het idee dat de aanwezigheid van de parel de gedachten van de bezoekers zou kunnen beïnvloeden.

Mogelijke verklaring#8

'geheim'

Doordat de kunstenaar de enige is die de verblijfplaats van de parel kent, maakt hij een statement tegen het ideaal van de 'open samenleving'. Hoewel mensen groepsdieren zijn, zijn ze ook individualistisch van aard, en zullen ze hun eigen belangen altijd voorop stellen.

Mogelijke verklaring#9

'exotisme'

Parels worden normaliter gevormd doordat er een vreemd element in een oester binnendringt, zoals bijvoorbeeld een parasiet of een stukje vuil. De parel die in deze ruimte is geplaatst is te vergelijken met zo'n vreemd element. Dit exotisme (voorkeur voor het vreemde) is een belangrijke basis van de kunst. Kunst dient immers vernieuwende perspectieven voor de samenleving te bieden.

Mogelijke verklaring#10

'postmodern'

Door dit werk aan te vullen met meerdere verklaringen probeert de kunstenaar aan te tonen dat er niet zoiets bestaat als een eenduidige uitleg of visie over een kunstwerk. De kunstenaar gelooft niet dat hij de enige is die bepaalt wat het kunstwerk tot kunstwerk maakt. Hij weerlegt het idee van het 'genie' en neemt afstand van de ivoren toren waarin de kunstenaar door het modernisme is geplaatst.

Mogelijke verklaring#11

'subtekst'

Door het plaatsen van veel subtekst bij dit werk in de catalogus probeert de kunstenaar aan te tonen dat vooral de context bepaalt hoe een werk dient te worden beschouwd. De kunstenaar probeert door het verstoppertje van een parel aan te tonen dat een kunstwerk niet 'an sich' kan worden begrepen. Er dient altijd een parallelle informatiestroom aanwezig te zijn, in de vorm van uitleg van de kunstenaar en/of galerist, een publicatie, tekst, catalogus, of zoals in dit geval: meerdere "mogelijke verklaringen". De kunstenaar zet zich af tegen het concept van het 'sublieme kunstwerk' dat pretendeert uit het niets een pure ervaring te kunnen bewerkstelligen.

Mogelijke verklaring#12

'strata'

Alle andere mogelijkheden tezamen vormen allen deel van de intenties van de kunstenaar, die met al deze verschillende verklaringen aantoont dat een kunstwerk op verschillende 'strata' (lagen) te beoordelen valt. Eenduidigheid is volgens de kunstenaar een doodzonde, kunst verliest zijn bestaansrecht immers wanneer deze gedefinieerd is.